Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (štvrtá komora)

z 24. februára 2022 *

„Odvolanie – Dumping – Dovoz plochých výrobkov zo železa, z nelegovanej ocele alebo ostatnej legovanej ocele valcovaných za tepla s pôvodom v Brazílii, Iráne, Rusku, Srbsku a na Ukrajine – Ukončenie konania týkajúceho sa dovozov zo Srbska – Stanovenie ujmy – Súhrnné vyhodnotenie účinkov dovozov s pôvodom vo viac ako v jednej tretej krajine – Nariadenie (EÚ) 2016/1036 – Článok 3 ods. 4 – Ukončenie konania bez uloženia opatrení – Článok 9 ods. 2 – ‚Zanedbateľná' povaha dovozov – Prahová hodnota *de minimis* – Voľná úvaha Európskej komisie"

Vo veci C-226/20 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, podané 29. mája 2020,

Eurofer, Association Européenne de l'acier, AISBL, so sídlom v Bruseli (Belgicko), v zastúpení: J. Killick a G. Forwood, advokáti,

odvolateľ,

ďalší účastníci konania:

Európska komisia, v zastúpení: pôvodne T. Maxian Rusche a A. Demeneix, neskôr T. Maxian Rusche a G. Luengo, splnomocnení zástupcovia,

žalovaná v prvostupňovom konaní,

HBIS Group Serbia Iron & Steel LLC Belgrade, so sídlom v Belehrade (Srbsko), v zastúpení: R. Luff, advokát,

vedľajší účastník konania v prvostupňovom konaní,

SÚDNY DVOR (štvrtá komora),

v zložení: predsedníčka tretej komory K. Jürimäe, vykonávajúca funkciu predsedu štvrtej komory, sudcovia S. Rodin (spravodajca) a N. Piçarra,

generálny advokát: G. Pitruzzella,

tajomník: A. Calot Escobar,

* Jazyk konania: angličtina.

so zreteľom na písomnú časť konania,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 2. septembra 2021,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Svojím odvolaním združenie Eurofer, Association européenne de l'acier, AISBL (ďalej len „Eurofer“) navrhuje zrušenie rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie z 12. marca 2020, Eurofer/Komisia (T-835/17, ďalej len „napadnutý rozsudok“, EU:T:2020:96), ktorým Všeobecný súd zamietol jeho žalobu na čiastočné zrušenie vykonávacieho nariadenia Komisie (EÚ) 2017/1795 z 5. októbra 2017, ktorým sa ukladá konečné antidumpingové clo na dovoz určitých plochých výrobkov zo železa, z nelegovanej ocele alebo ostatnej legovanej ocele valcovaných za tepla s pôvodom v Brazílii, Iráne, Rusku a na Ukrajine a ktorým sa ukončuje prešetrovanie dovozu určitých plochých výrobkov zo železa, z nelegovanej ocele alebo ostatnej legovanej ocele valcovaných za tepla s pôvodom v Srbsku (Ú. v. EÚ L 258, 2017, s. 24, ďalej len „sporné nariadenie“).

Právny rámec

2 V čase skutkových okolností sporu vo veci samej boli ustanovenia upravujúce prijatie antidumpingových opatrení Európskou úniou obsiahnuté v nariadení Rady (ES) č. 1225/2009 z 30. novembra 2009, o ochrane pred dumpingovými dovozmi z krajín, ktoré nie sú členmi Európskeho spoločenstva (Ú. v. EÚ L 343, 2009, s. 51, a korigendum Ú. v. EÚ L 44, 2016, s. 20), zmeneného nariadením Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 37/2014 z 15. januára 2014 (Ú. v. EÚ L 18, 2014, s. 1) (ďalej len „nariadenie č. 1225/2009“).

3 Ku dňu prijatia sporného nariadenia boli ustanovenia upravujúce prijímanie antidumpingových opatrení Úniou uvedené v nariadení Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/1036 z 8. júna 2016 o ochrane pred dumpingovými dovozmi z krajín, ktoré nie sú členmi Európskej únie (Ú. v. EÚ L 176, 2016, s. 21). Toto nariadenie nadobudlo podľa svojho článku 25 prvého odseku účinnosť 20. júla 2016. V súlade so svojím článkom 24 prvým odsekom toto nariadenie zrušilo nariadenie č. 1225/2009.

4 V rozsahu, v akom sa na jednej strane relevantné hmotnoprávne ustanovenia nariadení č. 1225/2009 a 2016/1036 na účely prejednávanej veci zhodujú a na druhej strane napadnutý rozsudok a toto odvolanie odkazujú len na ustanovenia tohto posledného uvedeného nariadenia, je vhodné preskúmať dôvody tohto odvolania s ohľadom na ustanovenia nariadenia 2016/1036 bez toho, aby bolo dotknuté uplatnenie *ratione temporis* nariadení č. 1225/2009 a 2016/1036 na prejednávanú vec.

5 Odôvodnenie 16 nariadenia 2016/1036, ktoré v podstate prebralo obsah odôvodnenia 15 nariadenia č. 1225/2009, stanovuje:

„Prešetrovania alebo konania by sa mali ukončiť, ak je dumping *de minimis* alebo ak je ujma zanedbateľná a je vhodné vymedziť uvedené situácie. Tam, kde majú byť uložené opatrenia, je potrebné stanoviť ukončenie prešetrovania a stanoviť, že opatrenia by mali byť menšieho rozsahu než dumpingové rozpätie, ak by takýto menší rozsah odstránil ujmu, a takisto spresniť metódu výpočtu úrovne opatrení v prípadoch výberu vzorky.“

6 Článok 3 nariadenia 2016/1036, nazvaný „Stanovenie ujmy“, ktorý v podstate prebral ustanovenia článku 3 nariadenia č. 1225/2009, vo svojich odsekoch 3 a 4 stanovuje:

„3. Pokiaľ ide o objem dumpingových dovozov, pozornosť sa venuje tomu, či došlo k významnému nárastu dumpingových dovozov v absolútnom vyjadrení alebo relatívnom vyjadrení vo vzťahu k výrobe alebo spotrebe v Únii. Pokiaľ ide o vplyv dumpingových dovozov na ceny, pozornosť sa venuje tomu, či došlo prostredníctvom dumpingových dovozov k významnému zníženiu cien v porovnaní s cenou podobného výrobku výrobného odvetvia Únie, alebo či vplyv takýchto dovozov inak spôsobí cenové podhodnotenie vo významnej miere alebo zabráni vo významnej miere rastu cien, ku ktorému by inak došlo. Ani jeden alebo ani viacero z týchto faktorov nemôžu byť nevyhnutne smerodajných.

4. V prípade, že dovoz výrobku z viac ako z jednej krajiny je súčasne predmetom antidumpingových prešetrovaní, účinky takéhoto dovozu sa súhrnne vyhodnotia, len ak sa určí, že:

a) dumpingové rozpätie stanovené vo vzťahu k dovozu z každej krajiny je väčšie ako *de minimis*, tak ako je uvedené v článku 9 ods. 3, a že objem dovozu z každej krajiny nie je zanedbateľný a

b) súhrnné vyhodnotenie účinkov dovozu je primerané z hľadiska podmienok hospodárskej súťaže medzi dovážanými výrobkami a podmienok hospodárskej súťaže medzi dovážanými výrobkami a podobným výrobkom Únie.“

7 Článok 5 nariadenia 2016/1036, nazvaný „Začatie konania“, ktorý v podstate prebral ustanovenia článku 5 nariadenia č. 1225/2009, vo svojom odseku 7 stanovuje:

„Dôkazy o dumpingu a ujme sa preskúmajú súčasne v rozhodnutí o tom, či sa má začať prešetrovanie, alebo nie. Podnet sa zamietne v prípade, ak neexistujú dostatočné dôkazy o dumpingu alebo ujme, ktoré by odôvodnili prešetrovanie prípadu. Konanie sa nezačne proti krajinám, ktorých dovozy predstavujú podiel na trhu menší než 1 %, pokiaľ tieto krajiny nepredstavujú aspoň 3 % spotreby Únie.“

8 Podľa článku 9 ods. 1 až 3 nariadenia 2016/1036, ktorý v podstate prebral ustanovenia článku 9 nariadenia č. 1225/2009:

„1. Ak bol podnet vzatý späť, možno konanie ukončiť, pokiaľ takéto ukončenie je v záujme Únie.

2. Ak nie sú ochranné opatrenia potrebné, prešetrovanie alebo konanie sa ukončí. [Európska] komisia ukončí prešetrovanie v súlade s postupom preskúmania uvedeným v článku 15 ods. 3.

3. V prípade konania začatého podľa článku 5 ods. 9 sa ujma spravidla považuje za zanedbateľnú tam, kde dotknuté dovozy predstavujú menšie objemy, než sú stanovené v článku 5 ods. 7 V prípade toho istého konania dôjde k okamžitému ukončeniu tam, kde sa stanoví, že

dumpingové rozpätie je menšie než 2 %, vyjadrené ako percento dovoznej ceny, za predpokladu, že sa ukončí len prešetrovanie v prípadoch, kde je rozpätie menej ako 2 % pre individuálnych dovozcov a títo sú naďalej predmetom konania a možno ich opätovne prešetriť v rámci ľubovoľného nasledujúceho revízneho prešetrovania, ktoré sa uskutoční pre dotknutú krajinu podľa článku 11.“

9 Článok 20 ods. 1 a 2 nariadenia 2016/1036, ktorý v podstate prebral ustanovenia článku 20 ods. 1 a 2 nariadenia č. 1225/2009, znie takto:

„1. Osoby, ktoré podali podnet, dovozcovia, vývozcovia a ich zastupujúce združenia, ako aj zástupcovia krajiny vývozu môžu požiadať o poskytnutie podrobných informácií o skutočnostiach, na základe ktorých boli uložené predbežné opatrenia. Žiadosti o poskytnutie týchto informácií sa predložia písomne bezodkladne po uložení predbežných opatrení a predmetné informácie sa poskytnú písomne, len čo to bude možné.

2. Strany uvedené v odseku 1 môžu požiadať o konečné poskytnutie informácií, resp. dôvodov, na základe ktorých má byť odporučené uloženie konečných opatrení, ukončenie prešetrovania alebo zastavenie konania bez uloženia opatrení, pričom osobitnú pozornosť treba venovať poskytovaniu iných informácií, než sú tie, z ktorých sa vychádzalo pri predbežných opatreniach.“

Okolnosti predchádzajúce sporu

10 Okolnosti predchádzajúce sporu sú opísané v bodoch 1 až 12 napadnutého rozsudku. Na účely prejednávanej veci môžu byť zhrnuté takto.

11 V nadväznosti na podnet, ktorý podalo 23. mája 2016 Eurofer, začala Komisia antidumpingové prešetrovanie týkajúce sa dovozov určitých plochých výrobkov zo železa, z nelegovanej ocele alebo ostatnej legovanej ocele valcovaných za tepla s pôvodom v Brazílii, Iráne, Rusku, Srbsku a na Ukrajine do Únie.

12 Komisia 7. júla 2016 uverejnila v súlade s nariadením č. 1225/2009 oznámenie o začatí antidumpingového konania týkajúceho sa týchto dovozov (Ú. v. EÚ C 246, 2016, s. 7).

13 Prešetrovanie týkajúce sa dumpingu a ujmy sa vzťahovalo na obdobie od 1. júla 2015 do 30. júna 2016 (ďalej len „obdobie prešetrovania“). Preskúmanie vývoja relevantného z hľadiska posúdenia ujmy sa vzťahovalo na obdobie od 1. januára 2013 do konca obdobia prešetrovania.

14 V oznámení o začatí prešetrovania uvedenom v bode 12 tohto rozsudku Komisia uviedla, že v súlade s relevantnými ustanoveniami nariadenia č. 1225/2009 môže pristúpiť k výberu vzorky dotknutých strán. Pokiaľ ide o výrobcov Únie, konečná vzorka sa skladala zo šiestich z nich nachádzajúcich sa v piatich členských štátoch a predstavovala viac ako 45 % výroby v Únii, a to:

– ThyssenKrupp Steel Europe AG (Duisburg, Nemecko),

– Tata Steel IJmuiden BV (Velsen-Noord, Holandsko),

– Tata Steel UK Limited (Port Talbot, Južný Wales, Spojené kráľovstvo),

– ArcelorMittal Mediterranée SAS (Fos-sur-Mer, Francúzsko),

– ArcelorMittal Atlantique et Lorraine (Dunkerque, Francúzsko),

– ArcelorMittal España SA (Gozón, Španielsko).

15 Overovania na mieste podľa článku 16 nariadenia 2016/1036 sa uskutočnili v priestoroch dotknutých výrobcov.

16 Komisia 4. apríla 2017 prostredníctvom informačného dokumentu (ďalej len „informačný dokument“) informovala všetky dotknuté strany, že bude pokračovať v prešetrovaní bez uloženia predbežných opatrení na dovozy do Únie, ktoré sú predmetom prešetrovania. Tento informačný dokument obsahoval základné skutočnosti a úvahy, na základe ktorých sa Komisia rozhodla pokračovať v prešetrovaní bez uloženia predbežných opatrení. Po poskytnutí uvedeného dokumentu dotknuté strany predložili svoje písomné pripomienky k informáciám a zisteniam, ktoré boli zverejnené. Zároveň boli vypočuté dotknuté strany, ktoré o to požiadali.

17 Dňa 4. mája 2017 bolo Eurofer vypočuté v obchodných konaniach za účasti úradníka povereného vypočutím. Eurofer bolo druhýkrát vypočuté 8. júna 2017.

18 Od 29. mája do 9. júna 2017 sa uskutočnilo ďalších päť overovaní na mieste v priestoroch týchto dotknutých strán nachádzajúcich sa na území Únie:

– ThyssenKrupp Steel Europe AG (Duisburg) (výrobca Únie),

– HUS Ltd (Plovdiv, Bulharsko) (užívateľ, člen konzorcia s názvom „Consortium for Imports of Hot-Rolled Flats“, konzorcium na dovoz plochých výrobkov valcovaných za tepla),

– Technotubi SpA (Alfianello, Taliansko) (užívateľ, člen konzorcia uvedeného v predchádzajúcej zarážke),

– taliansky užívateľ, ktorý nie je členom konzorcia a ktorý požiadal o anonymitu,

– Eurofer.

19 Po konečnom poskytnutí informácií 17. júla 2017 (ďalej len „konečné poskytnutie informácií“) sa 27. júla 2017 konalo ďalšie vypočutie združenia Eurofer v obchodných konaniach za účasti úradníka povereného vypočutím.

20 Po vypočutí iránskeho vyvážajúceho výrobcu 3. augusta 2017 Komisia vykonala nový výpočet dumpingu a na ňom založené nové výpočty. Všetky dotknuté strany boli o tejto zmene informované 4. augusta 2017 v rámci dodatočného konečného poskytnutia informácií.

21 Dňa 5. októbra 2017 Komisia prijala sporné nariadenie.

22 Článok 2 tohto nariadenia stanovuje, že „antidumpingové konanie týkajúce sa dovozu dotknutého výrobku s pôvodom v Srbsku do Únie sa týmto ukončuje v súlade s článkom 9 ods. 2 nariadenia [2016/1036]“.

Konanie na Všeobecnom súde a napadnutý rozsudok

23 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 29. decembra 2017 podalo Eurofer žalobu o čiastočné zrušenie sporného nariadenia.

24 Podaním doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 17. apríla 2018 podala HBIS Group Serbia Iron & Steel LLC Belgrade (ďalej len „HBIS Serbia“) návrh na vstup vedľajšieho účastníka do konania pred Všeobecným súdom na podporu návrhov Komisie. Uznesením z 12. júla 2018 predseda ôsmej komory Všeobecného súdu vyhovel tomuto návrhu. S niektorými údajmi obsiahnutými v žalobe na prvom stupni sa vo vzťahu k HBIS Serbia zaobchádzalo ako s dôvernými.

25 Eurofer na podporu svojej žaloby uviedlo tri žalobné dôvody. Prvý žalobný dôvod sa zakladal na zjavne nesprávnom posúdení a nesprávnom právnom posúdení, pretože Komisia rozhodla nekumulovať srbské dovozy v súlade s článkom 3 ods. 4 nariadenia 2016/1036. Druhý žalobný dôvod sa zakladal na zjavne nesprávnom posúdení a nesprávnom právnom posúdení, pretože Komisia sa domnievala, že nebolo „potrebné“ prijať ochranné opatrenia proti Srbskej republike, a to ani na súhrnnom základe. Tretí žalobný dôvod sa zakladal na porušení článku 20 ods. 2 tohto nariadenia, porušení jeho práva na informácie a jeho práva na obhajobu, ako aj na porušení práva na riadnu správu vecí verejných zakotveného v článku 41 Charty základných práv Európskej únie, pretože Komisia odmietla oznámiť údaje o podhodnotení a predajoch pod cenu týkajúce sa srbského vývozcu.

26 Pokiaľ ide o prípustnosť uvedenej žaloby, Všeobecný súd odpovedal na tvrdenia Komisie spochybňujúce túto prípustnosť s odkazom na judikatúru Súdneho dvora vyplývajúcu najmä z rozsudku z 26. februára 2002, Rada/Boehringer (C-23/00 P, EU:C:2002:118, body 51 a 52), podľa ktorej je súd Únie oprávnený posúdiť, či riadny výkon spravodlivosti odôvodňuje zamietnutie žaloby vo veci samej bez predchádzajúceho rozhodnutia o jej prípustnosti, a domnieval sa, že v prejednávanej veci bolo odôvodnené preskúmať žalobu z vecného hľadiska bez toho, aby rozhodol o tejto prípustnosti.

27 Pokiaľ ide o vec samu, Všeobecný súd zamietol tvrdenia združenia Eurofer týkajúce sa druhej podmienky stanovenej v článku 3 ods. 4 nariadenia 2016/1036 týkajúcej sa nezanedbateľného objemu dovozu. Keďže podmienky stanovené v tomto ustanovení sú kumulatívne, zamietol prvý žalobný dôvod v celom rozsahu.

28 Pokiaľ ide o druhý žalobný dôvod, Všeobecný súd rozhodol, že Eurofer nepreukázalo, že Komisia prekročila mieru voľnej úvahy, ktorou disponovala v rámci uplatnenia článku 9 ods. 2 nariadenia 2016/1036. Zamietol výhradu založenú na povrchnom a čiastočnom preskúmaní dovozov zo Srbska, a teda druhý žalobný dôvod v celom rozsahu ako nedôvodný.

29 Pokiaľ ide o tretí žalobný dôvod, Všeobecný súd rozhodol, že v súlade s článkom 20 ods. 2 nariadenia 2016/1036 bolo Eurofer informované o hlavných skutočnostiach a úvahách, na základe ktorých sa odporúčalo ukončenie konania, pokiaľ ide o dovozy zo Srbska, bez uloženia opatrení, že malo možnosť účinne vyjadriť svoje stanovisko a že jeho právo na obhajobu bolo v prejednávanej veci dodržané. Okrem toho zamietol argumentáciu združenia Eurofer založenú na analógii s judikatúrou v oblasti práva hospodárskej súťaže. Okrem toho sa domnieval, že Komisia preskúmala všetky relevantné skutočnosti prejednávanej veci, ako to vyplýva z preskúmania druhého žalobného dôvodu, a teda neporušila zásadu riadnej správy vecí verejných. V dôsledku toho zamietol tento tretí žalobný dôvod.

30 Všeobecný súd napadnutým rozsudkom žalobu združenia Eurofer v celom rozsahu zamietol.

Návrhy účastníkov konania na Súdnom dvore

31 Svojím odvolaním Eurofer navrhuje, aby Súdny dvor:

– zrušil napadnutý rozsudok,

– zrušil článok 2 sporného nariadenia,

– subsidiárne vrátil vec Všeobecnému súdu na ďalšie konanie a

– zaviazal Komisiu a HBIS Serbia na náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania.

32 Komisia navrhuje, aby Súdny dvor:

– zrušil napadnutý rozsudok a vyhlásil žalobu v prvostupňovom konaní za neprípustnú,

– zamietol odvolanie a

– zaviazal Komisiu na náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania.

33 HBIS Serbia navrhuje, aby Súdny dvor:

– zamietol odvolanie a

– zaviazal združenie Eurofer na náhradu trov konania, ktoré vynaložila HBIS Serbia v prvostupňovom a odvolacom konaní.

34 Uznesením predsedu Súdneho dvora z 2. septembra 2020, Eurofer/Komisia (C-226/20 P, neuverejnené, EU:C:2020:669), sa vyhovelo návrhu združenia Eurofer, aby Súdny dvor, vo vzťahu k HBIS Serbia, považoval za dôverné informácie uvedené v prílohe A.4 odvolania združenia Eurofer, ktoré zodpovedajú tým informáciám, s ktorými sa už zaobchádzalo ako s dôvernými vo veci, v ktorej bol vydaný napadnutý rozsudok, a ktoré boli priložené k žalobe združenia Eurofer na prvom stupni.

O odvolaní

35 Na podporu svojho odvolania Eurofer uvádza štyri odvolacie dôvody. Prvý odvolací dôvod je založený na nesprávnom právnom posúdení v rozsahu, v akom Všeobecný súd vyložil článok 3 ods. 4 nariadenia 2016/1036 v tom zmysle, že Komisia disponuje voľnou úvahou, na základe ktorej môže považovať za „zanedbateľné“ dovozy predstavujúce podiel na trhu vyšší než 1 %. Druhý odvolací dôvod je založený na zjavne nesprávnom posúdení a nesprávnom právnom posúdení, pokiaľ ide o posúdenie, podľa ktorého „objem dovozu“ zo Srbska bol „zanedbateľný“ na účely článku 3 ods. 4 tohto nariadenia. Tretí odvolací dôvod je založený na zjavne nesprávnom posúdení a nesprávnom právnom posúdení, pokiaľ ide o záver, podľa ktorého na účely článku 9 ods. 2 uvedeného nariadenia „nie je potrebné nijaké ochranné opatrenie“. Štvrtý odvolací dôvod je založený na nesprávnom právnom posúdení spočívajúcom v tom, že Všeobecný súd dospel k záveru, že Komisia nebola povinná poskytnúť mu údaje o podhodnotení a predaji pod cenu.

O prvom odvolacom dôvode

Tvrdenia účastníkov konania

36 Svojím prvým odvolacím dôvodom Eurofer tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď článok 3 ods. 4 písm. a) a článok 5 ods. 7 nariadenia 2016/1036 vykladal v tom zmysle, že Komisia disponuje voľnou úvahou, na základe ktorej môže považovať, na účely článku 3 ods. 4 písm. a) tohto nariadenia, za „zanedbateľné“ dovozy predstavujúce podiel na trhu vyšší než 1 %. Tento odvolací dôvod sa týka bodov 67, 68, 73, 74 a 78 až 80 napadnutého rozsudku.

37 V prvom rade judikatúra Všeobecného súdu vyplývajúca z rozsudku z 25. januára 2017, Rusal Armenal/Rada (T-512/09 RENV, EU:T:2017:26, body 101 až 105), potvrdzuje, že medzi článkom 3 ods. 4 písm. a) a článkom 5 ods. 7 nariadenia 2016/1036 existuje „vzájomná súvislosť“. Podľa správneho výkladu článku 3 ods. 4 tohto nariadenia tak treba uplatniť prahovú hodnotu 1 % stanovenú v článku 5 ods. 7 uvedeného nariadenia ako záväznú prahovú hodnotu na účely posúdenia „zanedbateľnej“ povahy objemu dovozu na účely článku 3 ods. 4 toho istého nariadenia. Takýto výklad potvrdzuje aj rozhodovacia prax Komisie, na ktorú odkazuje Všeobecný súd najmä v bodoch 73 a 74 napadnutého rozsudku, ako aj vysvetlivka Komisie z 21. septembra 2000 adresovaná Antidumpingovému výboru (*Ad hoc* skupina pre vykonávanie) Svetovej obchodnej organizácie (WTO), ako je citovaná v bode 37 napadnutého rozsudku, ktorá predstavuje „najlepší výklad práva Únie Komisiou“.

38 V druhom rade v bodoch 65 až 68 a 79 napadnutého rozsudku Všeobecný súd neposkytol nijaký presvedčivý dôvod v prospech výkladu, ktorý prijal. Po prvé neexistencia výslovného odkazu z článku 3 ods. 4 na článok 5 ods. 7 nariadenia 2016/1036 neznamená, že tieto ustanovenia nie je možné vykladať vo vzájomnej súvislosti. Po druhé skutočnosť, že článok 5 ods. 7 tohto nariadenia sa uplatňuje vo fáze začatia prešetrovania, zatiaľ čo článok 3 ods. 4 uvedeného nariadenia sa uplatňuje vo fáze samotného prešetrovania, nie je dostatočným dôvodom na vylúčenie koherentného výkladu týchto dvoch ustanovení. V tejto súvislosti je logické, aby sa tie isté pravidlá uplatňovali na tieto dve fázy konania, tak ako je to v prípade ostatných ustanovení toho istého nariadenia. Po tretie široká miera voľnej úvahy Komisie v oblasti spoločnej obchodnej politiky je irelevantná pri určovaní, či dovozy z danej krajiny sú vyššie ako prahová hodnota 1 %, keďže táto otázka si vyžaduje binárnu odpoveď. Po štvrté príklady týkajúce sa dovozov vyšších ako 1 % podielu na trhu, o ktoré sa Všeobecný súd opieral v bode 79 napadnutého rozsudku, nie sú relevantné pre výklad článku 3 ods. 4 nariadenia 2016/1036.

39 V treťom rade výklad Všeobecného súdu je v rozpore so zásadou právnej istoty v rozsahu, v akom by tento výklad viedol k neistote, aj pokiaľ ide o otázku, či sa prahová hodnota 3 % stanovená v článku 5 ods. 7 tohto nariadenia uplatňuje analogicky vo fáze začatia prešetrovania a vo fáze samotného prešetrovania. Rovnako výklad Všeobecného súdu, podľa ktorého článok 5 ods. 7 uvedeného nariadenia môže slúžiť ako usmernenie pre výklad článku 3 ods. 4 toho istého nariadenia bez toho, aby sa považoval za stanovenie záväznej prahovej hodnoty, by mohol viesť k právnej neistote a predstavovať prvok politického nátlaku v dumpingových veciach. Podľa takéhoto výkladu Komisia disponuje širokou mierou voľnej úvahy, ktorá podlieha povrchnému súdnemu preskúmaniu.

40 Komisia tvrdí, že tento odvolací dôvod je neúčinný a v každom prípade nedôvodný.

41 HBIS Serbia tvrdí, že uvedený odvolací dôvod je nedôvodný.

Posúdenie Súdnym dvorom

42 Na úvod treba zamietnuť tvrdenie Komisie založené na neúčinnosti tohto odvolacieho dôvodu. Hoci sa totiž tento odvolací dôvod týka najmä bodov 67, 68, 73, 74 a 78 až 80 napadnutého rozsudku, z argumentácie, ktorú Eurofer rozvíja na podporu uvedeného odvolacieho dôvodu, jasne vyplýva, že v skutočnosti smeruje k spochybneniu celého odôvodnenia tohto rozsudku, ktorým Všeobecný súd zamietol prvý žalobný dôvod v rozsahu, v akom súvisí s podmienkou stanovenou v článku 3 ods. 4 písm. a) nariadenia 2016/1036, ktorá sa týka zanedbateľnej povahy objemu dovozu.

43 Pokiaľ ide o vec samu, Eurofer v podstate tvrdí, že Všeobecný súd vychádzal z nesprávneho výkladu článku 3 ods. 4 a článku 5 ods. 7 tohto nariadenia v rozsahu, v akom tieto ustanovenia neposkytujú Komisii nijaký priestor pre voľnú úvahu na to, aby považovala dovozy zo Srbska, pokiaľ predstavujú objem vyšší než 1 %, za „zanedbateľné“ na účely článku 3 ods. 4 písm. a) uvedeného nariadenia.

44 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa článku 3 ods. 4 nariadenia 2016/1036 v prípade, že dovoz výrobku z viac ako jednej krajiny je súčasne predmetom antidumpingových prešetrovaní, účinky takéhoto dovozu sa súhrnne vyhodnotia po prvé len vtedy, ak dumpingové rozpätie stanovené vo vzťahu k dovozu z každej krajiny je väčšie ako hodnota *de minimis* v zmysle článku 9 ods. 3 tohto nariadenia a objem dovozu z každej krajiny nie je zanedbateľný, a po druhé, ak súhrnné vyhodnotenie účinkov dovozu je primerané jednak z hľadiska podmienok hospodárskej súťaže medzi dovážanými výrobkami a jednak z hľadiska podmienok hospodárskej súťaže medzi dovážanými výrobkami a podobným výrobkom Únie.

45 Ako Všeobecný súd správne uviedol v bode 51 napadnutého rozsudku, článok 3 ods. 4 tohto nariadenia v podstate stanovuje tri podmienky na to, aby sa povolilo súhrnné vyhodnotenie dovozov z viac ako jednej krajiny, ktoré sú súčasne predmetom antidumpingového prešetrovania, a na vylúčenie takého vyhodnotenia stačí, aby jedna z týchto troch podmienok nebola splnená.

46 V prejednávanej veci ide len o druhú z týchto podmienok, a to o podmienku týkajúcu sa nezanedbateľného objemu dovozu.

47 V prvom rade zo samotného znenia článku 3 ods. 4 písm. a) nariadenia 2016/1036 vyplýva, že toto ustanovenie neodkazuje v súvislosti s touto podmienkou na článok 5 ods. 7 tohto nariadenia, ani na žiadne iné ustanovenie uvedeného nariadenia.

48 Ako Všeobecný súd správne uviedol v bode 63 napadnutého rozsudku, na rozdiel od prvej časti článku 3 ods. 4 písm. a) nariadenia 2016/1036, ktorá presne definuje prvú podmienku týkajúcu sa dumpingového rozpätia, odkazom na hodnotu *de minimis* uvedenú v článku 9 ods. 3 tohto nariadenia, druhá časť článku 3 ods. 4 písm. a) uvedeného nariadenia neobsahuje nijaký odkaz a vyžaduje len, aby objem dovozov z každej krajiny nebol „zanedbateľný“, pričom tento výraz presne nedefinuje.

49 Z toho vyplýva, že pri neexistencii výslovného odkazu na prahovú hodnotu 1 % stanovenú v článku 5 ods. 7 nariadenia 2016/1036 normotvorca Únie nevyžadoval, aby sa zanedbateľná povaha dovozov na účely druhej podmienky stanovenej v článku 3 ods. 4 písm. a) tohto nariadenia posudzovala obligatórne z hľadiska tejto prahovej hodnoty.

50 V druhom rade treba konštatovať, že článok 3 ods. 4 a článok 5 ods. 7 nariadenia 2016/1036 sledujú odlišné ciele v rámci konania stanoveného týmto nariadením.

51 Všeobecný súd v tejto súvislosti v bode 66 napadnutého rozsudku správne rozhodol, že článok 5 ods. 7 uvedeného nariadenia sa týka odlišnej fázy prešetrovania, než je tá, ktorú upravuje článok 3 ods. 4 toho istého nariadenia.

52 Podľa článku 5 ods. 7 nariadenia 2016/1036 sa totiž v prípade, že nie je dosiahnutá prahová hodnota 1 % stanovená v tomto ustanovení, nezačne žiadne antidumpingové konanie. Z toho vyplýva, že toto ustanovenie sa vzťahuje na fázu pred začatím prešetrovania.

53 Naproti tomu sa článok 3 ods. 4 tohto nariadenia týka dovozov, ktoré sú už predmetom prešetrovania začatého Komisiou v nadväznosti na začatie konania, v súlade s článkom 6 ods. 1 uvedeného nariadenia.

54 V tomto kontexte, ako uviedol generálny advokát v bode 52 svojich návrhov, hoci nemožno vylúčiť, že prahovú hodnotu 1 % stanovenú v článku 5 ods. 7 toho istého nariadenia možno zohľadniť ako orientačnú hranicu na preskúmanie neexistencie „zanedbateľnej“ povahy objemu dovozu uvedenej v článku 3 ods. 4 písm. a) nariadenia 2016/1036, táto prahová hodnota nemôže predstavovať kogentnú hranicu, ktorej prekročenie si vyžaduje, aby sa objem dovozu z tretej krajiny považoval za „nezanedbateľný“ v zmysle tohto posledného ustanovenia.

55 Po tretie výklad článku 3 ods. 4 písm. a) nariadenia 2016/1036, ktorý podal Všeobecný súd, je v súlade so širokou mierou voľnej úvahy, ktorú inštitúciám Únie priznáva judikatúra Súdneho dvora v oblasti spoločnej obchodnej politiky, a osobitne v oblasti obchodných ochranných opatrení. Takáto právomoc vyplýva zo zložitosti hospodárskych a politických situácií, ktoré musia tieto inštitúcie preskúmavať (pozri v tomto zmysle rozsudok z 19. septembra 2019, Trace Sport, C-251/18, EU:C:2019:766, bod 47 a citovanú judikatúru), a týka sa najmä stanovenia ujmy spôsobenej výrobnému odvetviu Únie v rámci antidumpingového konania (rozsudok z 10. júla 2019, Caviro Distillerie a i./Komisia (C-345/18 P, neuverejnený, EU:C:2019:589, bod 15, ako aj citovaná judikatúra).

56 V prejednávanej veci, ako v podstate uviedol generálny advokát v bode 51 svojich návrhov, hoci prahová hodnota 1 % stanovená v článku 5 ods. 7 nariadenia 2016/1036 môže predstavovať údaj, ktorý môže súd Únie zohľadniť na účely preskúmania posúdení vykonaných Komisiou v rámci článku 3 ods. 4 písm. a) tohto nariadenia, táto prahová hodnota nemôže predstavovať kogentnú hranicu, pri prekročení ktorej by Komisia nemohla za každých okolností konštatovať, že dovozy z krajiny, ktoré sú predmetom antidumpingového prešetrovania, sú zanedbateľné.

57 Takýto výklad článku 3 ods. 4 písm. a) nariadenia 2016/1036 by totiž viedol k tomu, že by táto inštitúcia bola zbavená voľnej úvahy, ktorú jej toto ustanovenie priznáva v rámci posúdenia zanedbateľnej povahy dovozov na účely súhrnného vyhodnotenia dovozov výrobku s pôvodom vo viacerých krajinách, ktoré sú súčasne predmetom antidumpingového prešetrovania.

58 Z predchádzajúcich úvah preto vyplýva, že Všeobecný súd v bode 67 napadnutého rozsudku správne rozhodol, že článok 5 ods. 7 tohto nariadenia môže poskytnúť usmernenia, pokiaľ ide o zanedbateľný objem dovozu, bez toho, aby bolo možné z toho vyvodiť, že v rámci článku 3 ods. 4 uvedeného nariadenia by dovozy z dotknutej krajiny, ktoré predstavujú podiel na trhu vyšší ako 1 %, nemohli byť považované za zanedbateľné.

59 Tento záver nie je spochybnený tvrdeniami, ktoré Eurofer uvádza na podporu tohto odvolacieho dôvodu.

60 V prvom rade, pokiaľ ide o tvrdenie, podľa ktorého by výklad článku 3 ods. 4 písm. a) nariadenia 2016/1036 Všeobecným súdom bol v podstate v rozpore s predchádzajúcou rozhodovacou praxou inštitúcií Únie, stačí uviesť, že v súlade s ustálenou judikatúrou Súdneho dvora nemožno takúto rozhodovaciu prax zohľadniť na účely výkladu ustanovenia tohto nariadenia (pozri v tomto zmysle rozsudok z 10. februára 2021, RFA International/Komisia, C-56/19 P, EU:C:2021:102, bod 79 a citovanú judikatúru).

61 Ďalej, pokiaľ ide o súlad tohto výkladu s vysvetlivkou uvedenou v bode 37 tohto rozsudku, Všeobecný súd v bode 77 napadnutého rozsudku, ktorý nie je v rámci tohto odvolania osobitne spochybnený, rozhodol, že túto vysvetlivku nemožno kvalifikovať ako „usmernenia“, z ktorých by vyplývalo dobrovoľné obmedzenie jej voľnej úvahy.

62 Napokon tvrdenia založené na skutočnosti, že uvedený výklad je v rozpore so zásadou právnej istoty, musia byť tiež zamietnuté.

63 Na jednej strane vzhľadom na úvahy uvedené v bodoch 50 až 54 tohto rozsudku totiž tvrdenie združenia Eurofer, že rovnaký výklad by viedol k neistote, pokiaľ ide o výklad prahových hodnôt stanovených v článku 5 ods. 7 nariadenia 2016/1036, nemôže uspieť. Na druhej strane, ako zdôraznil generálny advokát v bode 57 svojich návrhov, výklad článku 3 ods. 4 písm. a) tohto nariadenia, ktorý zastáva Eurofer, by viedol k zbaveniu potrebného účinku tohto ustanovenia, keďže v súlade s článkom 5 ods. 7 uvedeného nariadenia sa konanie v zásade nezačne proti krajinám, ktorých dovozy predstavujú podiel na trhu menší než 1 %.

64 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy je potrebné zamietnuť prvý dôvod ako nedôvodný.

O druhom odvolacom dôvode

Tvrdenia účastníkov konania

65 Svojím druhým odvolacím dôvodom Eurofer tvrdí, že posúdenie Všeobecného súdu, podľa ktorého bol objem dovozu zo Srbska „zanedbateľný“ na účely článku 3 ods. 4 písm. a) nariadenia 2016/1036, vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. Tento odvolací dôvod sa týka bodov 81 až 85 napadnutého rozsudku a delí sa na tri časti.

66 V prvej časti uvedeného odvolacieho dôvodu uvádza, že Všeobecný súd sa v bodoch 81 až 83 napadnutého rozsudku dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď do posúdenia „zanedbateľnej“ povahy objemu dovozu zahrnul prvky súvisiace s cenou, pričom sa malo vykonať iba kvantitatívne hodnotenie objemov.

67 Tri prvky potrebné na súhrnné vyhodnotenie podľa článku 3 ods. 4 nariadenia 2016/1036 boli správne pripomenuté v bodoch 50 a 51 tohto rozsudku. Druhý z týchto prvkov sa týka objemu dovozu, ktorých „zanedbateľná“ povaha by sa mala zakladať na podieloch na trhu, a nie na cene týchto dovozov. Táto neskôr uvedená je predmetom tretieho z uvedených prvkov a toto nariadenie jasne rozlišuje medzi týmito dvoma aspektmi. Všeobecný súd si zamenil dva rôzne pojmy, a preto založil svoje odôvodnenie týkajúce sa zanedbateľnej povahy objemu dovozu na irelevantnej úvahe.

68 V druhej časti tohto odvolacieho dôvodu, uvádzanej subsidiárne, Eurofer uvádza, že Všeobecný súd v každom prípade nesprávne uplatnil kritériá, ktoré sú uvedené v bode 82 napadnutého rozsudku, ktoré umožňujú posúdiť túto zanedbateľnú povahu. Komisia teda tým, že vo svojej analýze nezohľadnila podhodnotenie a predaj pod cenu, nezohľadnila všetky relevantné dôkazy, ako to vyžaduje článok 3 ods. 3 nariadenia 2016/1036. V dôsledku toho sa Všeobecný súd v bode 83 napadnutého rozsudku dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď potvrdil prístup Komisie.

69 V tretej časti toho istého odvolacieho dôvodu Eurofer tvrdí, že Všeobecný súd sa v bodoch 83 a 85 napadnutého rozsudku dopustil aj zjavne nesprávneho posúdenia a skreslil dôkazy, keď konštatoval, že priemerné ceny spojené s objemom zodpovedajúcim malému podielu na trhu podporujú konštatovanie zanedbateľnej povahy objemu predmetného dovozu. Eurofer uznáva, že priemerná cena dovozov zo Srbska bola vyššia ako cena dovozov s pôvodom v iných krajinách. Dôkazy založené v spise však jasne naznačujú, že priemerná cena jediného srbského výrobcu je prakticky zhodná s cenou dvoch iných vývozcov, ktorým Komisia uložila antidumpingové clo.

70 Komisia sa domnieva, že tento odvolací dôvod je neúčinný a že v každom prípade je každá z jeho troch častí nedôvodná. Podľa názoru Komisie je jeho tretia časť navyše čiastočne neprípustná.

71 HBIS Serbia tvrdí, že tento odvolací dôvod treba zamietnuť ako nedôvodný.

Posúdenie Súdnym dvorom

72 Treba konštatovať, ako tvrdí Komisia, že predmetný odvolací dôvod je neúčinný.

73 Tento odvolací dôvod totiž smeruje najmä k spochybneniu bodov 81 až 84 napadnutého rozsudku.

74 V bode 81 uvedeného rozsudku Všeobecný súd rozhodol, že Komisia mohla v odôvodnení 248 sporného nariadenia oprávnene konštatovať, že skutočnosť, že priemerné srbské predajné ceny počas obdobia prešetrovania boli podstatne vyššie ako ceny ostatných štyroch dotknutých krajín, potvrdzuje názor, že taký malý objem dovozu nemôže spôsobiť ujmu výrobnému odvetviu Únie.

75 Je pravda, že v bode 82 napadnutého rozsudku Všeobecný súd konštatoval, že otázka zanedbateľnej povahy objemu dovozu v zmysle článku 3 ods. 4 písm. a) nariadenia 2016/1036 sa neobmedzuje len na preskúmanie množstva tohto objemu, ale vzťahuje sa na preskúmanie jeho kvality, to znamená, na iné ukazovatele účinkov, ktoré tento objem môže vyvolať, akými sú ceny spojené s týmito dovozmi.

76 Ako však vyplýva najmä z bodu 69 napadnutého rozsudku, v odôvodnení 232 sporného nariadenia Komisia v podstate konštatovala, že objem dovozu zo Srbska sa považoval za zanedbateľný v zmysle článku 3 ods. 4 nariadenia 2016/1036, v rozsahu, v akom sa na jednej strane tento objem približoval prahovej hodnote 1 % stanovenej v článku 5 ods. 7 tohto nariadenia, pod ktorou Komisia ani nezačne prešetrovanie, a na druhej strane bol tento objem podstatne nižší ako objem dovozu s pôvodom v ostatných štyroch dotknutých krajinách.

77 Preto aj za predpokladu, ako tvrdí Eurofer, že by odôvodnenie Všeobecného súdu v bodoch 81 až 84 napadnutého rozsudku týkajúce sa analýzy cien súvisiacich s predmetnými dovozmi bolo poznačené jedným alebo viacerými nesprávnymi právnymi posúdeniami, takéto nesprávne posúdenia nemajú vplyv na konštatovanie uvedené v bodoch 70 a 80 tohto rozsudku, podľa

ktorého Komisia bez toho, aby sa dopustila zjavne nesprávneho posúdenia, mohla v prejednávanej veci konštatovať, že objem dovozu zo Srbska zostal zanedbateľný na účely uplatnenia článku 3 ods. 4 nariadenia 2016/1036.

78 Za týchto podmienok treba druhý odvolací dôvod, posudzovaný v jeho troch častiach, zamietnuť ako neúčinný.

O treťom odvolacom dôvode

Tvrdenia účastníkov konania

79 Svojím tretím odvolacím dôvodom Eurofer tvrdí, že Všeobecný súd sa v bodoch 109, 114, 120 a 121 napadnutého rozsudku dopustil viacerých nesprávnych právnych posúdení, keď potvrdil záver Komisie, podľa ktorého v prejednávanej veci „nie je potrebné nijaké ochranné opatrenie“ v zmysle článku 9 ods. 2 nariadenia 2016/1036. Tento odvolací dôvod je rozdelený na dve časti.

80 V prvej časti Eurofer tvrdí, že Všeobecný súd sa v bode 114 napadnutého rozsudku dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodol, že podrobná analýza najmä existencie dumpingu podľa článku 2 nariadenia 2016/1036 a existencie ujmy na základe článku 3 tohto nariadenia sa nevyžaduje vždy a že ukončenie prešetrovania alebo konania možno vykonať najmä na jedinom základe dumpingového rozpätia alebo objemu dovozu.

81 Eurofer tvrdí, že hoci článok 9 ods. 2 nariadenia 2016/1036 nešpecifikuje okolnosti, za ktorých „nie je potrebné nijaké ochranné opatrenie“, odôvodnenie 16 tohto nariadenia obsahuje jasné usmernenia, keďže uvádza, že konania by sa mali ukončiť, „ak je dumping *de minimis* alebo ak je ujma zanedbateľná“. Za týchto podmienok Všeobecný súd v bode 114 napadnutého rozsudku nesprávne dospel k záveru, že posúdenie potenciálnej značnej ujmy sa nevyžaduje.

82 Článok 9 ods. 3 nariadenia 2016/1036 je v tejto súvislosti irelevantný, keďže stanovuje dve „bezpečnostné prahové hodnoty“, pod ktorými sú v zásade splnené obidve podmienky uvedené v odôvodnení 16 tohto nariadenia. V prejednávanej veci srbské dovozy tieto prahové hodnoty nerešpektujú. V dôsledku toho jediným základom, podľa ktorého mohla Komisia dospieť k záveru, že nebolo potrebné prijať ochranné opatrenia, bolo konštatovanie zanedbateľnej povahy ujmy spôsobenej srbskými dovozmi, čo si vyžadovalo, aby Komisia overila, či by tieto dovozy mohli prispieť k vzniku značnej ujmy, pričom zohľadnila kritériá posúdenia stanovené v článku 3 nariadenia 2016/1036.

83 V druhej časti Eurofer tvrdí, že Všeobecný súd sa v bodoch 115 až 121 napadnutého rozsudku dopustil nesprávneho právneho posúdenia a zjavne nesprávneho posúdenia, keď dospel k záveru, že Komisia neprekročila mieru voľnej úvahy, ktorou disponovala v rámci uplatnenia článku 9 ods. 2 nariadenia 2016/1036. Podľa združenia Eurofer ani objem srbského dovozu, ani priemerné predajné ceny nemohli bez ďalších dôkazov odôvodniť závery Komisie.

84 Pokiaľ teda ide o objem srbského dovozu prekračujúci prahovú hodnotu 1 % stanovenú v článku 9 ods. 3 nariadenia 2016/1036 v spojení s článkom 5 ods. 7 tohto nariadenia, nemožno predpokladať, že tento objem nespôsobuje žiadnu ujmu. Pokiaľ ide o použitie priemerných cien dovozov, Komisia mala zohľadniť nielen tieto ceny, ale aj ceny uplatňované vývozcami z iných dotknutých krajín, ako aj úrovne podhodnotenia a predaja pod cenu. Navyše skutočnosť, že Komisia nezohľadnila relevantné údaje, predstavuje zjavne nesprávne posúdenie. Posúdenie Komisie

nezohľadnilo vysoké dumpingové rozpätie srbských dovozov, hoci tento údaj bol zjavne relevantný na určenie škodlivých vplyvov týchto dovozov, ako to vyplýva z článku 3 ods. 3 tohto nariadenia.

85 Komisia zastáva názor, že tento odvolací dôvod je čiastočne neprípustný a v každom prípade nedôvodný.

86 HBIS Serbia tvrdí, že uvedený odvolací dôvod treba zamietnuť ako nedôvodný.

Posúdenie Súdnym dvorom

87 V prvej časti tohto odvolacieho dôvodu Eurofer v podstate tvrdí, že Všeobecný súd v bode 114 napadnutého rozsudku nesprávne rozhodol, že nie vždy je potrebná podrobná analýza existencie ujmy a že ukončenie prešetrovania alebo konania sa môže vyžadovať, okrem iného, len na základe dumpingového rozpätia alebo objemu dovozu.

88 V tejto súvislosti v súlade s článkom 9 ods. 2 nariadenia 2016/1036, ak nie je potrebné nijaké ochranné opatrenie, prešetrovanie alebo konanie sa ukončí. Z odôvodnenia 16 tohto nariadenia vyplýva, že prešetrovania alebo konania by sa mali ukončiť, ak je dumping *de minimis* alebo ak je ujma zanedbateľná.

89 V tomto kontexte článok 9 ods. 3 nariadenia 2016/1036 najmä stanovuje, že v prípade konaní začatých podľa článku 5 ods. 9 tohto nariadenia sa ujma spravidla považuje za zanedbateľnú, tam, kde dotknuté dovozy predstavujú menšie objemy, než sú stanovené v článku 5 ods. 7 uvedeného nariadenia, teda podiel na trhu menší ako 1 %.

90 Ako však uviedol generálny advokát v bode 100 svojich návrhov, článok 9 ods. 3 tohto nariadenia nemožno vykladať v tom zmysle, že bráni Komisii domnievať sa, že ujma spôsobená dovozmi je zanedbateľná, ak ako v prejednávanej veci objem týchto dovozov nepatrne prekračuje túto prahovú hodnotu.

91 Z použitia príslovky „spravidla“ totiž vyplýva, že normotvorca Únie mal v úmysle ponechať Komisii určitú mieru voľnej úvahy pri vyhodnotení zanedbateľnej povahy potenciálnej ujmy, ktorá by mohla byť spôsobená dovozmi.

92 Takýto výklad je v súlade s voľnou úvahou priznanou inštitúciám Únie v oblasti opatrení na ochranu obchodu, ktorá sa vzťahuje, ako bolo pripomenuté v bode 55 tohto rozsudku, na stanovenie ujmy spôsobenej výrobnému odvetviu Únie v rámci antidumpingového konania.

93 Komisia sa preto oprávnene domnieva, že nie je potrebné nijaké ochranné opatrenie v zmysle článku 9 ods. 2 nariadenia 2016/1036, ak konštatuje, že dovozy, ktorých sa prešetrovanie týka, prekračujú prahovú hodnotu 1 %, pod ktorou sa ujma spôsobená týmito dovozmi z tretej krajiny spravidla považuje za zanedbateľnú, ak sa tieto dovozy približujú tejto prahovej hodnote a ak táto inštitúcia má k dispozícii iné dôkazy, ktoré potvrdzujú zanedbateľnú povahu uvedených dovozov.

94 Za týchto podmienok miera voľnej úvahy, ktorou disponuje Komisia, jej umožňuje ukončiť prešetrovanie len na základe článku 9 ods. 2 nariadenia 2016/1036 bez toho, aby musela určiť, či tie isté dovozy môžu spôsobiť značnú ujmu vzhľadom na skutočnosti stanovené najmä v článku 3 ods. 2 a 3 tohto nariadenia.

95 Vzhľadom na uvedené je preto treba prvú časť tohto odvolacieho dôvodu zamietnuť ako nedôvodnú.

96 V druhej časti tohto odvolacieho dôvodu Eurofer v podstate tvrdí, že Všeobecný súd sa v bodoch 115 až 121 napadnutého rozsudku dopustil nesprávneho právneho posúdenia a zjavne nesprávneho posúdenia, keď potvrdil konštatovanie Komisie, podľa ktorého v prejednávanej veci nebolo potrebné nijaké ochranné opatrenie.

97 Na úvod treba zamietnuť tvrdenie Komisie, podľa ktorého je táto časť neprípustná, keďže sa týka výlučne posúdenia skutkového stavu vykonaného Všeobecným súdom bez toho, aby bolo zistené akékoľvek nesprávne právne posúdenie. Ako totiž uviedol generálny advokát v bode 105 svojich návrhov, Všeobecný súd v bodoch 115 až 121 napadnutého rozsudku, proti ktorým táto časť smeruje, uviedol právne úvahy a tvrdenia predložené združením Eurofer, ktoré smerujú proti nim.

98 V prvom rade, pokiaľ ide o tvrdenie združenia Eurofer, podľa ktorého sa Všeobecný súd dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď dospel k záveru, že Komisia neprekročila mieru voľnej úvahy, ktorou disponovala v rámci uplatnenia článku 9 ods. 2 nariadenia 2016/1036, treba uviesť, že z rovnakých dôvodov, ako sú dôvody uvedené v bodoch 91 až 94 tohto rozsudku, treba toto tvrdenie považovať za nedôvodné.

99 Pokiaľ ide ďalej o tvrdenie založené na skutočnosti, že v prípade nezohľadnenia údajne vysokého dumpingového rozpätia srbských dovozov bol záver Komisie o neexistencii potreby prijať ochranné opatrenia poznačený zjavne nesprávnym posúdením, treba uviesť, ako Všeobecný súd správne rozhodol v bodoch 110 a 111 napadnutého rozsudku, že článok 9 ods. 2 nariadenia 2016/1036 ponecháva Komisii určitý priestor na voľnú úvahu, pričom nespresňuje okolnosti, za ktorých môže dospieť k záveru, že nie je potrebné nijaké ochranné opatrenie.

100 Za týchto podmienok sa dumpingové rozpätie nejaví ako relevantný údaj, ktorý mala Komisia nevyhnutne zohľadniť, keď dospela k záveru, že nie je potrebné prijať ochranné opatrenia.

101 V každom prípade treba konštatovať, že na podporu svojej argumentácie sa Eurofer obmedzuje na tvrdenie, že vzhľadom na dotknuté dumpingové rozpätie je „málo pravdepodobné“, že by vplyv predmetných dovozov bol zanedbateľný, takže nepredkladá žiadny konkrétny a presný dôkaz, na základe ktorého by bolo možné dospieť k záveru, že Všeobecný súd mal považovať odôvodnenie Komisie za zjavne nesprávne posúdenie.

102 Napokon, ako zdôraznil generálny advokát v bode 109 svojich návrhov, tvrdenie, že Komisia nezohľadnila údaje o podhodnotení a predaji pod cenu srbských výrobkov, treba zamietnuť v rozsahu, v akom toto tvrdenie znamená, že sa v rozpore s tým, čo bolo uvedené v bode 94 tohto rozsudku, vyžaduje, aby Komisia vykonala podrobnú analýzu existencie ujmy predtým, ako môže v súlade s článkom 9 ods. 2 nariadenia 2016/1036 prešetrovanie ukončiť.

103 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba druhú časť tretieho odvolacieho dôvodu zamietnuť ako nedôvodnú a v dôsledku toho zamietnuť tento odvolací dôvod ako celok.

O štvrtom odvolacom dôvode

Tvrdenia účastníkov konania

104 Svojím štvrtým odvolacím dôvodom Eurofer tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil viacerých nesprávnych právnych posúdení, keď dospel k záveru, že Komisia nebola povinná oznámiť údaje o podhodnotení a predaji pod cenu týkajúce sa srbského vývozcu. Tento odvolací dôvod sa týka bodov 135 až 137, 141 až 146, ako aj 148 napadnutého rozsudku a je rozdelený na tri časti.

105 V prvej časti tohto odvolacieho dôvodu Eurofer tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodol, že jeho právo na obhajobu nebolo porušené.

106 Dodržiavanie práva na obhajobu sa neobmedzuje na znalosť informácií, na ktorých Komisia zakladá svoju argumentáciu v súlade s článkom 20 ods. 2 nariadenia 2016/1036, ale vzťahuje sa aj na prístup k ďalším relevantným skutočnostiam v spise Komisie. V prejednávanej veci údaje o podhodnotení a predaji pod cenu predstavovali podstatné informácie umožňujúce preukázať vplyv predmetných dovozov a nevyhnutné na to, aby združenie Eurofer mohlo vyjadriť svoje stanovisko k otázke, či tieto dovozy spôsobili ujmu výrobnému odvetviu Únie a či zistenie Komisie o zanedbateľnej povahe tohto vplyvu bolo správne.

107 V rámci druhej časti tohto odvolacieho dôvodu Eurofer uvádza, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bode 142 napadnutého rozsudku rozhodol, že v antidumpingovom prešetrovaní sa ako zástupca výrobného odvetvia Únie nemôže dovolávať požiadaviek vyplývajúcich z práva na obhajobu. Tento záver sa neopiera o nijaký právny základ a nemá žiadny základ v judikatúre Súdneho dvora a Všeobecného súdu.

108 V tretej časti toho istého odvolacieho dôvodu Eurofer tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bode 146 napadnutého rozsudku dospel k záveru, že Komisia neporušila zásadu riadnej správy vecí verejných zakotvenú v článku 41 Charty základných práv Európskej únie. Ak by sa vyhovelo druhému alebo tretiemu odvolaciemu dôvodu, malo by sa vyhovieť aj tvrdeniam združenia Eurofer založeným na porušení zásady riadnej správy vecí verejných. Eurofer sa okrem toho domnieva, že Všeobecný súd sa v bode 148 napadnutého rozsudku dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď Komisii neuložil povinnosť predložiť dôkazy o podhodnotení a predaji pod cenu.

109 Komisia a HBIS Serbia tvrdia, že štvrtý odvolací dôvod je čiastočne nedôvodný a čiastočne neúčinný.

Posúdenie Súdnym dvorom

110 Podľa článku 20 ods. 2 nariadenia 2016/1036 môžu časti uvedené v odseku 1 tohto článku, medzi ktoré patrí aj zastupujúce združenie, akým je Eurofer, požiadať o konečné poskytnutie informácií a dôvodov, na základe ktorých má byť odporučené ukončenie prešetrovania alebo zastavenie konania bez uloženia opatrení.

111 Treba konštatovať, že tri časti tohto odvolacieho dôvodu sa zakladajú na predpoklade, že údaje o podhodnotení a predaji pod cenu predstavovali údaje, ktoré mala Komisia zohľadniť na účely uplatnenia článku 3 ods. 4 písm. a) a článku 5 ods. 7 nariadenia 2016/1036.

112 Z preskúmania druhého odvolacieho dôvodu pritom vyplýva, že Všeobecný súd mohol rozhodnúť, že Komisia správne rozhodla o ukončení konania týkajúceho sa dovozov zo Srbska len na základe objemov dovozu a údajov týkajúcich sa priemerných predajných cien a bez toho, aby analyzovala údaje o podhodnotení a predaji pod cenu.

113 V dôsledku toho sa Všeobecný súd nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bode 137 napadnutého rozsudku rozhodol, že v súlade s článkom 20 ods. 2 nariadenia 2016/1036 bolo Eurofer informované o hlavných skutočnostiach a úvahách, na základe ktorých sa zamýšľalo odporučiť ukončenie konania, pokiaľ ide o dovozy zo Srbska bez uloženia opatrení, že malo možnosť účinne vyjadriť svoje stanovisko a že jeho právo na obhajobu bolo v prejednávanej veci dodržané.

114 Z tých istých dôvodov sa Všeobecný súd nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bode 146 napadnutého rozsudku rozhodol, že Komisia preskúmala všetky relevantné skutočnosti prejednávanej veci, a teda neporušila zásadu riadnej správy vecí verejných. Eurofer rovnako nemôže zakladať tvrdenie na skutočnosti, že Všeobecný súd v bode 148 napadnutého rozsudku zamietol jeho žiadosť o predloženie údajov o rozsahu podhodnotenia a predaja pod cenu Srbskej republiky.

115 Za týchto podmienok bez toho, aby bolo potrebné rozhodnúť o tom, či s ohľadom na dodržanie práva na obhajobu v rámci konaní týkajúcich sa antidumpingového prešetrovania treba rozlišovať medzi združením Eurofer a podnikmi, ktorým môže byť uložená sankcia alebo antidumpingové clo, treba štvrtý odvolací dôvod zamietnuť ako nedôvodný.

116 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy, keďže sa žiadnemu z odvolacích dôvodov tohto odvolania nevyhovelo, treba ho zamietnuť v celom rozsahu bez toho, aby bolo potrebné rozhodnúť o tvrdeniach Komisie založených na neprípustnosti žaloby v prvostupňovom konaní.

O trovách

117 Podľa článku 184 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora ak odvolanie nie je dôvodné, Súdny dvor rozhodne aj o trovách konania. Podľa článku 138 ods. 1 uvedeného rokovacieho poriadku uplatniteľného na konanie o odvolaní na základe jeho článku 184 ods. 1 je účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.

118 Keďže Komisia a HBIS Serbia navrhli uložiť združeniu Eurofer povinnosť nahradiť trovy konania a Eurofer nemalo úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené uložiť mu povinnosť znášať svoje vlastné trovy konania a nahradiť trovy konania vynaložené Komisiou a HBIS Serbia.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (štvrtá komora) rozhodol takto:

1. **Odvolanie sa zamieta.**

2. **Eurofer, Association Européenne de l'Acier, AISBL znáša svoje vlastné trovy konania a je povinné nahradiť trovy konania, ktoré vznikli Európskej komisii a HBIS Group Serbia Iron & Steel LLC Belgrade.**

Podpisy